

ugunstige Forhold, bidrager til virkelig at styrke hans Andragende om dette ringe Beløb, som det vistnok i og for sig er. Jeg veed vel, at, naar der er Tale om en Principstrid, kommer Beløbets Størrelse ikke i Betragtning; men det høie Thing har ved saa mange Leiligheder lagt for Dagen, at det ogsaa tager Hensyn til Billighedskrav, og jeg troer, at der ved denne Leilighed kunde være Anledning til at gjøre det Samme. Var der Tale om en stor Sum, kunde man kalde det en Caprice, at Vedkommende netop vilde opnaae det Samme, som hans Kammerater, der ere affledigede samme Aar, have faaet; men naar der kun er Tale om saadanne Smaasummer, er det ingen Caprice; det er kun den haarde Nødvendighed, der bringer Manden til at ansøge om, hvad han anseer sig for fuldt berettiget til at erholde. Dersom en Uret skal gjøres god igjen, bør man ikke blive staaende paa Halvveien; men det mener jeg, man har gjort her, idet man ganske vist har erstattet ham en Deel af Beløbet, men ikke det hele, hvorpaa han formener at have Krav. Bestræbelsen efter at erstatte ham dette Beløb er ganske vist begyndt, men ikke endt, hvorimod den vil blive det, hvis det høie Thing vil gaae ind paa Mindretallets Forslag, der gaaer ud paa at henvise Andragendet til Krigsministeren, istedetfor at følge Fleertallets Indstilling, som gaaer ud paa, at Andragendet skal henlægges.

Finantsministeren: Med Hensyn til den under Nr. 1 opførte Indstilling, som nys blev omtalt af den ærede sidste Taler, vil jeg sige, at, forsaavidt det paagjældende Andragende gaaer ud paa at rette en Feil, der skulde være i Pensioneringen, da er en saadan ikke tilstede, og det forekommer heller ikke mig, at Billighed i nogen Grad taler for Andrageren, idet han allerede i længere Tid har oppebaaret Mere i Pension, end hans fulde Indtægter udgjorde, da han blev afflediget. Hvis Andragendet derimod gaaer ud paa at tillægge ham en særlig Godtgjørelse for hans Tjeneste under sidste Krig, kan jeg ikke indlade mig paa at omtale det, da Sagen i saa Fald nærmere henhører under Krigsministeren. — Forslaget under Nr. 2 har jeg allerede ved 1ste Be-

handling sagt, at jeg for mit Vedkommende med Fornøielse skulde gaae ind paa. Deels troer jeg, at Andragendet er ganske billigt, idet vedkommende Andrager har to Børn og er i en tvængende Tilstand, og da Beløbet er saa lille, og der kun er Tale om at hve det for kortere Tid, er det mig, som sagt, en Fornøielse at kunne tiltræde dette Forslag. — Heller ikke skal jeg gjøre væsentlige Erindringer mod Forslaget under Nr. 3 af Udvalgets Fleertal, naar det ærede Thing blot vil erindre, at det er en Raadessag at tilstaae denne Enke — hvis Tilstand ganske vist ikke er god — Afgang til at faae en extraordinair Pension. — Under Nr. 4 er der af Udvalget stillet et Forslag om at henvise det vedkommende Andragende til Krigsministeren. Det er et Punkt, jeg ikke tør indlade mig paa, og, hvad min ærede Collega angaaer, da ville ærede Medlemmer vide, at han ikke kan være tilstede her paa Grund af, at hans Tilstedeværelse i det andet Thing er nødvendig. — Jeg kommer nu til Forslaget under Nr. 5 om, at Exam. juris Stephanusens Andragende skal henvises til Finantsministeren. Mine Herrer, jeg maa her fastholde, hvad et æret Medlem allerede ved 1ste Behandling gjorde gjældende her i Salen, nemlig at, forsaavidt der skal hvedes denne Andrager Noget, maa det være en directe Udgift for Statskassen og ikke en Udgift for Livsforsikringsanstalten. Jeg finder det i høi Grad betænkeligt og maa meget fraraade af Billighedshensyn at gribe ind i et Forhold, som er og maa være bygget paa rene Retsgrundsætninger, og som Domstolene ogsaa allerede have afgjort i Faveur af Livsforsikringsanstalten. For rigtig at gennemskue dette Forhold og for at bedømme, hvorvidt Billighed virkelig taler for Andragendet, mangler der Erfaring i det Slags Sager, en Erfaring, som derimod Livsforsikringsanstalten selv har, og fra dens Side er det Krav, som her foreligger, ikke blevet anseet for at være et Billighedskrav. Jeg skal sige, at med ganske de samme hvide Kriterier, som foreligger her, vil der kunne tænkes mangfoldige Forhold, hvor jeg holder mig overbevist om, at Thinget ikke vilde finde, at Billighed talte for at gjøre en saadan Udgift. Uden at ville anvende det paa nærværende Tilfælde skal jeg tillade mig